

Szepes Mária: Smaragdtábla

A Kvadromatikának sok lényeges alapgondolata megtalálható ebben a könyvben, kezdve az Analógiák Tanával. Édesvíz kiadó, 1999. Most innen veszünk szemelvényeket.

Lélegző Világegyetem

Az élet minden jelenségében titokzatos energiák ritmusa lüktet. Ez a ritmus határozza meg a formák keletkezésének, kibontakozásának, hanyatlásának és halálból való újjászületésének periódusait.

Minden mozog: de e mozgás nem folyamatos, hanem kirobbanó erőkvantumok váltakoznak benne lanyguló tendenciákkal. Aktív megnyilvánulásokat passzív állapotok, hullámhegyeket hullámvölgyek követnek.

Ez az univerzális ritmus a *világtest* lélekzetének ritmusa, amelyet a látható világegyetem láthatatlan ősideájának kiáradása indított meg, mikor a „Kozmikus Elme” teremtő képzelete „az időtlenből az időbe lépett”. A keleti filozófia meditáló adeptusai, a kozmoszt átható pulzuslúktetéssel azonosulva, „a lélekző Brahma” titánalakjáig hatoltak el. Tanításuk szerint az ő kreatív gondolattevékenységének ritmusa oszcillál a természet szívdobogásában és hullámozó erőiben.

A formavilág valamennyi élő jelképében az ő alkotó energiája az „Önvaló”: az egyedüli Valóság. Minden más csak vetület, megalvadt szellemi energia, az idő térré fagyott állapota. Ezért nevezik őt „százezerszeres Brahmának”. A világot „Brahma lehelte ki”. A kilégzés folyamatában keletkeznek először a mentális, azután az asztrális, végül az anyag különböző sűrűségű dimenziórendszerei, amelyben lények számlálhatatlan tömegének variációi bontakoznak ki léthajnaltól – világestig, mikor elkövetkezik megint a brahmai lélekzet visszaszívásának a periódusa. Ez a nagy kialakulás. A teremtő idea lereagálta tendenciáit, s most elnyugszik a „Világéjben”: a Pralayában. Pihen, átértékel. Készül az új Manvantara hajnalára. A természet minden síkja és élőlénye ezt a teremtő ritmust ismétli.

S éppúgy nem léphet ki e törvény hatálya alól, ahogy az árnyék nem szakadhat el a fénytől, s a tükrökép nem végezhet önálló mozdulatokat, csak azt, amelyet valóságos előképe véghezvisz „a tükrön kívül”.

A Hermetikus filozófia, a mágia modern varázsszavaival és praxisával a „tükrön kívüli valósághoz mutatja az utat, új dimenziótudományok kibontakozásán át. *Mert egyedül ez a rejtett és láthatatlan Valóság tartalmazza a jelenségek irányításának, átalakulásának kulcsát, amely nem más, mint a vetületek és okozatok benne gyökerező, mágikus oka!*

Ezért engedelmeskedik az úgynevezett „élettelen anyag” is az ősrítmus periodicitásának. A kémiai vagy anyagtalan, elektromagnetikus lényeket éppúgy a periódikus törvény hatja át és mozgatja, mint valamennyi fény-, hangrezgést és mágneses mezőkön végbemenő vibrációt. A hidrogéntől az uránig, s az uránon túli instabil elemekig minden oszcillál, meghatározott ütemben lüktet, karakterének sajátos töltése szerint.

Értékelés a Kvadromatika tükrében:

Az $E = m \cdot c^2 = \hbar \cdot \omega$ képlet szerint minden anyaghoz egy tőle elidegeníthetetlen rezgés is tartozik. A rezgés, a szinuszhullám pedig belégzés és kilégzés váltakozása. Az energiának ritmusa van, ezt fejezi ki az $E = \hbar \cdot \omega$ képlet! Ez egyben az „erőkvantum” képlete is. Az Univerzum egésze szintén egy rezgő, lüktető, élő rendszer. Valóság és vetület viszonya a Kvadromatikában is fontos, évekig foglalkoztam a vektorok vetületeivel és azok transzformációival. Az $E = m \cdot c^2$ éppen a megalvadt szellemi energia képlete! A tömeg úgy jön létre, hogy az energia körben áramlik, bezáródik. A bezárt fény pontosan úgy viselkedik, mint egy tömeggel bíró részecske! A lények kiáradása nagyban emlékeztet a Mandelbrot

halmaz aurájában tülekedő, végtelenül gazdag formavilágra. Minden mirmínyó, miniatűr Mandelbrot halmazocská egy lény, tökéletes, teljes egészként felszerelve, aki önmagában tükrözi az egész Világegyetemet, hiszen pont úgy néz ki, csak kicsiben! Ez a Nagy Fraktáltörvény. „A természet minden síkja és élőlénye ezt a teremtő ritmust ismétli...”

A vetület pontosan tükrözi az eredeti mintát, ezért lehet a vektort a vetületeiből összerakni.

$\psi(x) = \sum c_i \cdot \varphi_i(x)$, ahol $c_i = (\psi, \varphi_i) = \int \psi(x) \cdot \varphi_i(x) dx$ a skaláris szorzás, vagyis a vetület.

Ha A, B a valóság tárgyai és ψ a tükröző elme, akkor $A \# B$ jelenti az A és a B kapcsolatát a valóságban, és $A \triangleright B$ jelenti az A vetületét a ψ elmében, tehát a tudati tükörképet. A tudat akkor adekvát, ha az A és B kapcsolatának vetülete éppen azonos az A és B vetületeinek kapcsolatával. Ezt az $(A \# B) \triangleright \psi = (A \triangleright \psi) \# (B \triangleright \psi)$ képlet fejezi ki. Ez a kvadromatika disztributivitási törvénye. Ha az egyenlőséget dialektikus egyenlőségre cseréljük, akkor a képlet törekvést fejez ki: a tudat úgy fejlődik, hogy adekváttá váljon.

A fény metafizikája

A fény metafizikájának analízise szerint az energetikai életárammá erősödött kreatív eszme első mozzanatában *hanggá és fénné differenciálódik*. Az önmagát megnyilvánító Elv először realizálódó ösképei hang és fényvibrációk. A hang az univerzális ideát, a fény, amely a hindu bölcsélet tattvikus rezgéseivel azonos, az életjelenségek stádiumát, minőségét, tulajdonságát jelenti. Ahogy a színek elárulja egy távoli bolygó hidrogén, hélium vagy magnézium tartalmát, ugyanúgy a színek asztromentális elemzése nyilvánvalóvá teszi valamely életjelenség pszichikai tartalmát, fejlődési stádiumát és ideatöltését, legyen az kristály, növény, állat, ember, táj, csillag, kód, nap vagy tejútrendszer.

A **tattvák** a keleti filozófia szerint a világéternek, az **Akasának** különböző frekvenciájú rezgései, s az *ősfényt*, az objektívalódott létben való *jelenléte*t, a természet hétféle energiáját jelentik.

Minden differenciálódás, amely létrejött, a tattvákban gyökerezik. A Tattvák törvénye determinálja a kozmoszban uralkodó periódusokat. A legkisebb mikroorganizmus éppúgy benne él e ritmusban, mint a leghatalmasabb tejútrendszer, és a maga dimenziói közt ugyanazt a tartalmat tükrözi: az elsődlegesen megzendült varázsige, az Univerzum Logoszának mágikus hangrezdülését.

Értékelés a Kvadromatika tükrében:

A hang és a fény, a foton és a fonon játssza a főszerepet a kristályrácsban is. Minden dolog hullámcsomag, amely különböző frekvenciájú összetevőkből áll, és az összetevők aránya határozza meg a dolog karakterét. „A **tattvák** a keleti filozófia szerint a **világéternek**, az **Akasának** különböző frekvenciájú rezgései ...” itt van feketén-fehéren kimondva: minden dolog az éter, a Téridő-Plazma, a TIP rezgéseiből tevődik össze! Tudták már a régiek is! Hogyan lett ez az őstudás elfelejtve? Minden differenciálódás a tattvákban gyökerezik: minden hullámcsomag tulajdonságait az őt alkotó rezgések szerkezete határozza, meg, ez a hullámcsomag Fourier-spektruma. A Tattvák törvénye nem más, mint a diszperziós összefüggés, amely valóban meghatározó jelentőséggel bír. A Világegyetemet átszövi ez a ritmus, valóban, hiszen minden szinuszos összetevő elnyúlik a végtelenbe, és a Nagy Fraktáltörvény szerint a kicsi és a nagy szerkezete azonos, a kicsi önmagában tükrözi a nagyot. Ettől van a világnak hologram-szerkezete. A Lét a Hiány kiáradása: a Logosz mint rezgés kiárad a világba és létrehozza annak mikro- és makroszerkezetét. Ezért ismerünk rá a teásbögrében kavargó teafű mozgásában a spirálgalaxisokra, az örvényekben, a felhőkben és a növényekben, kagylókban, csigákban ugyanazokra a mintákra. A Kvadromatika szerint minden formát áramlások, rezgések és örvények hoznak létre. A formateremtő erők törvényei pedig minden szinten azonosak. Nemsokára megismerhetjük ezeket a törvényeket.